కవితా కౌముది

చిత్రాలు: రఘునాథ్ దెందుకూరి

కాలం తీరు

టి.శ్రీవల్లీ రాధిక

హైదరాబాదు

కాలం
రంగూ రుచీ వాసనా లేని కాలం
జీవితానికి ఎన్ని రంగులద్దగలదు!
ఎన్ని రుచులు వండి వార్చగలదు.!
ఎన్నెన్ని పరిమళాలు అరగదీసి పోయ గలదు!!

కల్మషం లేని బాల్యం
కోటికోర్కెల యువ్వనం
వెలకట్టలేని వృద్ధాప్యం
అన్నీ కాలం తీర్చి దిద్దే కళా రూపాలే

కాలాన్ని మనం
నియంత్రించలేం
కాలం నియత్రించలేని విషయాలని
మనం వూహించనూ లేం

అర్థం లేని ఆవేశాలు
అదుపుచేయలేని మూర్ఖత్వాలు
కాలానికి మాత్రమే వదిలేయాల్సిన
కఠోర పార్శ్వాలు

టి.శ్రీవల్లి రాధిక గారు హైదరాబాదులో నివసిస్తున్నారు. వీరి రచనలు వివిధ తెలుగు పత్రికలలో, ఆకాశవాణిలో వచ్చాయి. 'రేవు చూడని నావ' అనే కవితా సంపుటి, 'మహార్ణవం', 'ఆలోచన అమృతం' అనే రెండు కథా సంకలనాలు ప్రచురించారు. కొన్ని కథలు హిందీలోకి అనువాదమై 'మిత్ వా' అనే పుస్తకంగా వచ్చాయి. కొన్ని కథలు కన్నడ, తమిళ భాషలలోకి అనువదింపబడ్డాయి. 'నా స్నేహితుడు' అనే కథకి 1994 లో 'కథ' అవార్డు అందుకున్నారు. 'మహార్ణవం' అనే పేరుతో బ్లాగు రాస్తుంటారు.

మందులేని గాయాలు మండించే వేదనలు
కాలం మాత్రమే సాధించగల కఠిన సమస్యలు

అతి చేదు సంఘటనలని
కాలం కడిగి కడిగి చప్పగా మార్చగలదు
అనుభవసారమనే పాకంలో కలియతిప్పి
తీపి చేయగలదు

అదే కాలం
తీయనివని తోచిన అనుభవాలకి
కనబడని కారాలద్దగలదు
అపార్థాలు, అహంకారాలు జతచేసి
ఘాటు పుట్టించగలదు

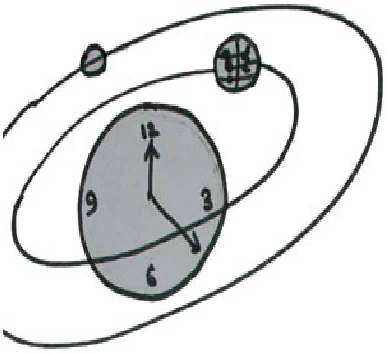

అది పంచేంద్రియాలకి అందదు
పరిశోధనలకి లొంగదు
అందనంత దూరంలో ఉండదు
ఆశించినంత దగ్గరగానూ రాదు

కొలవగలిగిన ప్రతిదాన్నీ
గెలవగలమన్న
మన సిద్ధాంతాన్ని
అది వెక్కిరిస్తుంది

విభజించగల వాటన్నింటినీ
పాలించగలమన్న
మన నమ్మకాన్ని
అది వమ్ము చేస్తుంది

అది దుర్గమ కీకారణ్యంలా
అగమ్యంగా ఉండదు

ఆసాంతం అర్థమయినట్లే
అనిపిస్తుంది
ఉత్తుంగ గిరిశిఖరంలా
మనల్ని భయపెట్టదు
అధిగమించసాధ్యంగానే
తోస్తుంది
పుట్టిన క్షణం నుంచీ ప్రతి క్షణమూ
మన చెప్పుచేతల్లో వున్నట్లే కనబడుతుంది
కానీ మనల్ని విడిచిపెడుతోందని
మన కర్థమయే లోపూ
మన చేయిజారి పోతుంది
మన కాలం తీరిపోతుంది..!!

అందమైన వికృత ముఖచిత్రం

- జ్వలిత
ఖమ్మం

ఇది నా అందమైన వికృత ముఖచిత్రం
ఊరికి దూరంగా కోట బురుజు
ఊరి చివర గోడలు కూలిన పూరిల్లు

ఇంట్లో కూసాలిరిగి కాళ్ళకట్ట జారిన మంచం
పెరట్లో పాడుబడ్డ బావి
వాకిట్లో కొమ్మలిరిగిన జామచెట్టు
సగంలో ఆగిపోయిన ప్రాజెక్టు
ప్రారంభం రోజునే కూలిపోయిన వంతెన
వరదక్కొట్టుకు పోయిన పంటపొలం
గండిపడిన చెరువు

కాల్చడానికి పేర్చిన ఇటుకలబట్టీ
చిన్న చిన్న చేతులతో నిండుతున్న కంకరగుట్ట

అప్పుడే కట్టిన పాఠశాల బోర్డు
అంటుకట్టిన మల్లెపాదు
తుమ్మకొమ్మకు పాతబడ్డ ఉయ్యాల
గుక్కపట్టిన పసిగుడ్డు
పాలు చెమట అట్టకట్టిన రైక

పురుగులేరుతూ ఒంటికాలిపై గుడ్డి కొంగ
ఏంచేస్తుందని ఆరా తీస్తున్న గుడ్లగూబ
కాపలా కాస్తుందని కాకిపిల్ల వత్తాసు
పురుగులకు తిండి పెడుతుందని బాతుపిల్ల సాక్ష్యం
మురిక్కాలవ వైతరిణి చేస్తుందని గద్దపిల్ల సమర్థన
నాకంటె కష్టపడుతుందా? అని కప్ప పిల్ల సందేహం
నేనూ ఒక చెయ్యేస్తా పందికొక్కు ఉత్సాహం

అపరిచిత పొదల్లో పేలిన నాటు తుపాకీ
ఉన్నట్టుండి వులిక్కి పడ్డ నంగనాచి తోడేలు
నీటిలో తేలిన ఈకలు ఏ పిట్టవి?
నీళ్ళ రంగు మార్చినది ఏ నెత్తురు?

చెరువుకు మూలన నిశ్శబ్దంగా
నాలుక చప్పరిస్తున్న తెల్ల నక్కలు
కన్నీళ్ళు నటిస్తున్న మన మొసళ్ళ పక్కనే
ప్రశాంతంగా శాంతిగీతమాలపిస్తున్న
సాముూహిక నీరో చక్రవర్తులు

ఇప్పుడు నాకు మెదడు పక్కనే
పిడికెడు గుండె కావాలి..

శిశిరంలో వసంతం

స్వాతి శ్రీపాద
హైదరాబాదు

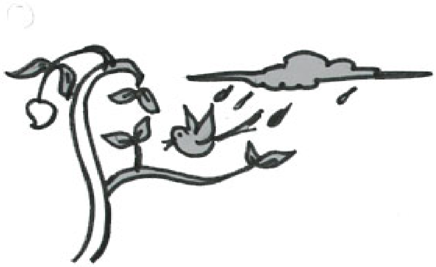

మాటలగుండా ప్రవహిస్తూ
నిశ్శబ్ద భావాల్ని సవరిస్తూ
వినువీధి కంటి కొసల్లో
మెరుపుతీగల హొయలు ప్రసరిస్తూ
అంతరంగపు యవనికపై అలల్లా కదిలే చిత్ర విచిత్రాలు

ఏ మూల నుండో ఓ పులకింత
రెక్కలు కట్టుకువాలి
అదృశ్య సందేశాల్ని చూపుల అంచులమీద
మోసుకు వస్తూనే ఉంటుంది

అనుభూతి తొలకరి స్వప్నపు తునక
జీవన సంధ్యాకాశం నిండా
చుక్కల రంగవల్లికల్ని
తీర్చి దిద్దుతూనే ఉంటుంది
అడుగడుగునా మమతల సువాసనల్ని
గుబాళిస్తూనె ఉంటుంది.

సుషుప్తిలో మైమరచిన చైతన్యాన్ని
కొనగోట చెక్కిళ్ళు మీటి అలవోక సౌఖ్యమో అలౌకికమో
అనువదించుకోలేని పారవశ్యపు వాకిలి ముందు
మౌన రాగాల్ని పలవరింతలుగా చెక్కుతూ పోయేవేళ
ఒద్దికగా జీవితం పుటల మధ్య
సస్నేహ వీచికల సౌరభాల్ని
పరిరక్షించుకుంటూనే ఉంటాను
కాలం ఓడిపోతూ వెనక్కు తిరిగి
పరుగెడుతూనే ఉంటుంది.

నానీలు

పెరుగు రామకృష్ణ
నెల్లూరు

వేసవొస్తే
వెంటాడే జ్ఞాపకం
తాతయ్య తినిపించిన తాటి ముంజెలు

కాగితం పడవలో
అక్షరాలు అలా
మా వాకిట్లోకొచ్చి
కవిత్వాన్ని మోసుకెళ్ళాయి

వేసవి తాపం వోపలేకేమో
పాముల్లాంటి జడల్లో
దాక్కున్నాయి మల్లెలు

రసరేఖలు

బచ్చోటి శ్రీధర్

పూలరెమ్మల చాటున పొంచి యుండి
నన్ను పరికించు నో మోము కన్నయపుడు
గుండె యుప్పొంగి సందడి నిండె మదిని
ఇచ్చితిని నీకు క్షణములో హృదయమెల్ల

దివ్యతారలు పూల పందిరులు గట్ట
నవ్యశోభల తోడ మండపము నిండ
శత శుభార్థులై యెల్ల రక్షతలు జల్ల
మూడు ముళ్ళను వైచితి ముగ్ధుడగుచు

సంతసమ్మున కనుల బాష్పములు నిండి
ఏదో యుద్వేగమున యెద యెగసి యెగసి
దివ్యసీమల మనము నర్తించు తరిని
వచ్చె పరదేశ సీమ యాహ్వానమొకటి

ఇంటనడుగిడు సిరిని వారింపలేక
కంట నీరొల్క జూచు నిన్నొంటి జేసి
పయనమైతిని పరదేశ వాసమునకు
ఎడద మాత్రము తాను నీ యెడనె మిగిలె

ఈ విలక్షణ సీమ నాయిల్లు నేడు
అర్థ రహిత మీ యిల్లు యిల్లాలు లేక
ఎపుడు నీ నవ్వు విరియునో యిచట యంచు
గడుపుచుంటి దినములు యుగమ్ములట్లు